

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

Τα σερβίτσια είναι Rosenthal. Τα μαχαιροπήρουνα Christofle. Τα ποτήρια από κρύσταλλο Βοημίας... Ένα απαλό αεράκι ανασηκώνει ελαφρά τις άκρες απ' τα ιβουάρ τραπεζομάντιλα.

Στον κήπο, δεκαπέντε ροτόντες των δέκα ατόμων φιλοξενούν την αφρόκρεμα του πολιτικού, πνευματικού κι επιχειρηματικού κόσμου. Σε κάθε προσκεκλημένο αντιστοιχούν άλλοι δέκα που δεν έλαβαν πρόσκληση για το κοσμικό γεγονός της χρονιάς: την επέτειο γάμων του Αντώνη και της Ρεγγίνας Σκιαδά – το γένος Θεοτόκη.

Ο παραγκωνισμός αυτός θα αποτελέσει ψυχικό τραύμα για την εγχώρια ελίτ. Την επόμενη εβδομάδα, πολλά ψυχιατρικά ανάκλιτρα θα μούσκευαν απ' τα δάκρυα όσων επώδυνα βίωσαν το «εκτός των τειχών» στίγμα. Ο εκάστοτε καθηγητής, παύλα ψυχίατρος, έναντι του συμβολικού ποσού των 180 ευρώ για 43 λεπτά της ώρας, θα συνταγογραφήσει αγχολυτικά δισκία σε μεγάλη ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων.

Ωστόσο εντός των τειχών επικρατεί ευφορία. Οι εκλεκτοί καλεσμένοι απολαμβάνουν τη δροσιά του τεράστιου κήπου, τη γεύση του αστακού με σταμναγκάθι συνοδευμένου από φινό Sauvignon Blanc και τη θεσπέσια μουσική του Χατζιδάκι που βάζει ένας νεαρός dj με πουά παπιγιόν, κρυμμένος

στα πυκνά φυλλώματα των θάμνων. Τώρα τα κομπά θροΐσματα συνοδεύει ο «Εφιάλτης της Περσεφόνης», σε στίχους Νίκου Γκάτσου.

*Εκεί που φύτρωνε φλισκούνι κι άγρια μέντα
Κι έβγαζ' η γης το πρώτο της κυκλάμινο...*

Η επιβλητική πέτρινη έπαυλη στην Κηφισιά, οδός Ναρκισσών 22, περιβάλλεται από ψηλό φράχτη που μόνιμα κέντριζε την περιέργεια των περαστικών, μια που δεν μπορούσες να δεις τίποτα μέσα. Το αρχοντικό Θεοτόκη –της γνωστής οικογένειας– ήταν χτισμένο το σωτήριο έτος 1906 και άνοιγε τις πύλες του μόνο σε λίγους κι εκλεκτούς. Η σημερινή δεξίωση ήταν εξαίρεση και ίσως το ξεκίνημα μιας νέας εποχής.

Πίσω από το εγκάρδιο χαμόγελο, η οικοδέσποινα Ρεγγίνα Σκιαδά, το γένος Θεοτόκη, επέβλεπε με μάτι γερακιού τους πάντες και τα πάντα: καλεσμένους και σερβιτόρους, την ομαλή ροή του δείπνου, τις θερμοκρασίες κρασιών, τη μουσική, τη χαριτωμένη δίμετρη μπαργούμαν με τις ψηλοτάκουνες γόβες που έκρυβαν ματωμένα δάχτυλα.

Δίπλα της κολημένη η Λιλλού, το ξανθό μικρόσωμο ημίαιμο, που η Ρεγγίνα ανέσυρε, κουταβάκι ακόμα, από τον κάδο σκουπιδιών όπου το είχαν πετάξει. Από τότε πέρασαν 14 χρόνια, χρόνια δύσκολα, σκοτεινά, χρόνια με ψεύτικα γέλια κι αληθινά δάκρυα, χρόνια που τα είχαν ζήσει αχώριστες. Τώρα, η Λιλλούκο της με αυστηρό ύφος επέβλεπε τη Ρεγγίνα που σκανάριζε τη φωταγωγημένη νύχτα, ψάχνοντας μικρά ψεγάδια. Είχαν και οι δυο τους το ίδιο βλέμμα: κουρασμένο κι εξασκημένο συνάμα, αφού τόσα είχαν δει τα μάτια τους. Τα είδαν όλα. Και τα είδαν μαζί.

Απόψε γιόρταζαν τα 42 χρόνια γάμου με τον άντρα της, τον Αντώνη Σκιαδά, και ήθελε –ή μάλλον έπρεπε– να είναι

όλα τέλεια. Παρά τα 61 της χρόνια, η Ρεγγίνα έμοιαζε σκανδαλωδώς νέα. Σε αυτό βέβαια είχαν συνωμοτήσει τρεις παράγοντες: το σύμπαν του Κοέλιο, πρωτίστως, το ανθεκτικό DNA των Επτανήσιων προγόνων της και ένα πρόσφατο ταξίδι σε κλινική στους πρόποδες των Άλπεων – από αυτά που φεύγεις για να «απολαύσεις το χιόνι και το φυσικό τοπίο» και γυρίζεις ένα μήνα μετά δεκαπέντε χρόνια νεότερη, όλως τυχαίως.

Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε χαμηλό κότσο και την ασπρόμαυρη τουαλέτα vintage Chanel, από μουσελίνα και μετάξι, συνόδευαν ένα ζευγάρι μεγάλα σκουλαρίκια από κατακόκκινα ρουμπίνια με ασορτί βραχιόλι. Κοσμήματα-κειμήλια που περνούσαν από μάνα σε κόρη με βάση τους άκαμπτους κανόνες του κερκυραϊκού libro d' oro. Κάθε ένα από αυτά κουβαλούσε και μια ξεχωριστή ιστορία που θα μπορούσε να γίνει βιβλίο.

*Εκεί που σμίγανε τα χέρια τους οι μύστες
Ευλαβικά πριν μπουν στο θυσιαστήριο...*

Το βλέμμα της Ρεγγίνας πλανήθηκε στον χώρο και έμεινε για λίγο στον άντρα της. Ψηλός, γοητευτικός, με χαμηλούς και μειλίχιους τόνους, ο Αντώνης Σκιαδάς ήταν αγαπητός σε πάρα πολλούς: κομματικούς συμμάχους, πολιτικούς αντιπάλους, πρωθυπουργούς, καθηγητές πανεπιστημίου, δημοσιογράφους, αλλά και απλούς ανθρώπους, που τον σταματούσαν στον δρόμο για να του σφίξουν το χέρι.

Η αιτία που οργανωνόταν πυρετωδώς τις τελευταίες εβδομάδες η σημερινή εξτραβαγκάντσα ήταν ότι ο Αντώνης Σκιαδάς οσμιζόταν στην ατμόσφαιρα τις εκλογές να πλησιάσουν. Η τέως αριστερή συγκυβέρνηση «έπνεε τα λοίσθια και ο σοφός λαός έκλαιγε τα μοίσθια». Πολύ φτηνό λογοπαίγνιο,

αλλά κάποιος συνάδελφος το είχε πετάξει στους διαδρόμους της Περιφέρειας και ο Αντώνης το υιοθέτησε αμέσως.

Με το τοπίο στη χώρα κατεστραμμένο, ο Αντώνης πίστευε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή για ένα δυναμικό come back στην κεντρική πολιτική σκηνή. «Τίποτα δεν σου λείπει, ρε μαλάκα», έλεγε κάθε πρωί στον καθρέφτη. Στόχος του η Προεδρία της Δημοκρατίας – η δεύτερη θητεία του εν ενεργεία Προέδρου ολοκληρωνόταν σε 17 μήνες. Έπρεπε να οργανωθεί μια εκστρατεία ώστε το κατάλληλο μασάζ να γίνει στους κατάλληλους ανθρώπους από τα κατάλληλα χέρια. Κι όταν ερχόταν η στιγμή, το ύπατο αξίωμα θα έπεφτε σαν ώριμο φρούτο, χωρίς να λεικιάσει το ιταλικό του παντελόνι.

Στην παλιά ομάδα του γραφείου του είχε ήδη προστεθεί μια επικοινωνιολόγος με σπουδές στο Χάρβαρντ και δύο τριαντάρηδες με γένια τριών ημερών (η Ρεγγίνα πάντα απορούσε πώς διατηρούνται τα γένια ακριβώς τρεις μέρες) για να χειρίζονται facebook, twitter, social media, polls, target groups, candidate's image, campaign strategy κι άλλα τέτοια, από τα οποία η γενιά του Αντώνη δεν καταλάβαινε γρι. Απ' όλα αυτά τα αλλοδαπά, ο Αντώνης καταλάβαινε καλά μόνο μια λέξη: το timing. Το οποίο timing ήταν τέλειο για τον επίδοξο πρώτο πολίτη της χώρας. Κάποτε, αυτή η ευκαιρία τού είχε γλιστρήσει σαν σαπούνι μέσα απ' τα χέρια. Τώρα ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Το ήξερε.

Ο Αντώνης Σκιαδάς ανέλυε, σε μια μικρή ομάδα καλεσμένων που είχε συγκεντρωθεί γύρω του, τις ευκαιρίες που έδιναν οι νέες τεχνολογίες στη χώρα. Τεχνολογίες των οποίων την ύπαρξη αγνοούσε παντελώς, πριν η επικοινωνιολόγος από το Χάρβαρντ τον αναγκάσει να τις παπαγαλίσει μερικές ώρες νωρίτερα. «Να πάμε, βρε παιδιά, τη χώρα μπροστά», κατέληγε σε φιλικό τόνο καθώς, ως καλός

οικοδεσπότης, απομακρυνόταν για να τσεκάρει όλα τα πιγαδάκια του κήπου.

*Εκεί που η θάλασσα γινόταν ευλογία
Κι ήταν ευχή του κάμπου τα βελάσματα...*

Σε μια γωνία του κήπου, μακριά από το μπαρ, τον dj και τα λογύδρια του Σκιαδά, μια γοητευτική τριαντάχρονη κοπέλα, με μοβ μάτια και καστανά μαλλιά με πράσινες ανταύγειες, διάβαζε πολύ προσεκτικά τα ξεθωριασμένα γράμματα στη μαρμάρινη στήλη που βρισκόταν στη βορειοανατολική πτέρυγα της βίλας: *Η έπαυλις Νάρκισσος εθεμελιώθη υπό τον Κόμη Θεοτόκη, το έτος 1906*. Η πάνω αριστερά γωνία της στήλης ήταν ραγισμένη και οι φλέβες από το σπάσιμο άγγιζαν ελάχιστα το γράμμα θήτα από το «Θεοτόκη».

Ο προσεκτικός παρατηρητής σύντομα θα συμπέραινε πως –αφού δεν γίνεται να προσηλώνεσαι επί πέντε ολόκληρα λεπτά στην ανάγνωση μίας και μόνης χαραγμένης φράσης– λογικά προσπαθείς να αποφύγεις κάτι... ή κάποιον.

Στην προκειμένη περίπτωση, ο «κάποιος» ήταν ένας φορτικός πενηντάρης που της είχε γίνει χαλκομανία και της τόνιζε κάθε τρεις και λίγο ότι είναι σε διάσταση με τη γυναίκα του. Σε διάσταση. Σε διάσταση. Σε διά-στα-ση. Κι ότι τη διάβαζε ανελλιπώς. Και τα κείμενά της στην εφημερίδα ήταν διαμάντια. Διαμάντια. Δια-μά-ντια. Κι ότι τα μάτια της είναι τα ωραιότερα που έχει δει ποτέ. Έβερ. Έ-βερ.

«Συγγνώμη, χτυπάει το κινητό», είτε η κοπέλα.

«Μα αφού δεν άκουσα ήχο!» απόρησε ο πενηντάχρονος.

«Το έχω στη δόνηση», απάντησε γρήγορα η κοπέλα ενώ το έβγαζε απ' την τσέπη της. «Έλα, Γεράσιμε, έχουμε ειδηση; Τι μου λες; Πόσο επείγον είναι δηλαδή; Α, τόσο επείγον. Δεν σ' ακούω καθαρά, κάτσε να μετακινηθώ γιατί εδώ

δεν έχω καλό σήμα», είπε στην κλειστή συσκευή της, άφησε σύξυλο τον τύπο σε διάσταση κι έφυγε βολίδα προς την αντίθετη πλευρά, παριστάνοντας πως μιλάει στο τηλέφωνο. Κουνούσε ανά διαστήματα και το κεφάλι πάνω-κάτω.

Α, όλα κι όλα. Η Ελσινόρη Χατζή ήταν μανούλα στο να αποφεύγει άρτι διαζευγμένους πεννηντάρηδες, που έβρισκαν τα κείμενά της θεσπέσια και τα μάτια της καλογραμμένα. Ή το ανάποδο.

Αν κοιτάζαμε τώρα από ψηλά, η Ελσινόρη, ο Αντώνης και η Ρεγγίνα σχημάτιζαν από σύμπτωση ένα τέλειο ισοσκελές τρίγωνο. Ακριβώς στη μέση του νοητού τριγώνου ήταν μια νέα γυναίκα, λίγο πριν λίγο μετά τα 40, ψηλή, σχεδόν αέρινη. Φορούσε ολομέταξη τουαλέτα στο χρώμα του πάγου και ένα μόνο κόσμημα στον λαιμό, ένα περιδέραιο με μάτι της τίγρης. Η Πέρσα, μοναδική κόρη του Αντώνη και της Ρεγγίνας, κρατούσε στα χέρια της ένα ποτήρι σαμπάνια και είχε βρεθεί για λίγο μόνη, στο κέντρο αυτής της μεγαλειώδους δεξίωσης. Παρά τη βαβούρα, εκείνη είχε απομονωθεί σαν να μην άκουγε τίποτα, σαν να είχε κλειστεί στον εαυτό της.

Η Πέρσα, αφού έφαξε λίγο τον χώρο, κοίταξε προς το μέρος της Ελσινόρης, που έμοιαζε να μιλάει στο κινητό της. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν για μερικά δέκατα. Έστω και από μακριά η μία χαμογέλασε στην άλλη. Η Πέρσα έφερε αργά το ποτήρι στα χείλη της, αλλά δεν ήπιε. Αναρωτήθηκε αν η Ελσινόρη της είχε αποκαλύψει όλη την αλήθεια ή αν της είχε κρύψει πράγματα από την ιστορία.

Κι αν όλο αυτό ήταν μια ενορχηστρωμένη απάτη;

Η ματιά της έπεσε ασυναίσθητα σε μία από τις κάμερες του κήπου. Ήταν όλες απενεργοποιημένες, για να αισθάνονται πιο άνετα οι καλεσμένοι. Η Πέρσα κοίταξε προς τον πατέρα της, που τριγύριζε ανάμεσα στους καλεσμένους

χτυπώντας τους φιλικά στον ώμο, τύπου «περνάμε καλά;» και με ασορτί χαμόγελο οικοδεσπότη. Σε κάθε του φράση κουνούσε και τα χέρια του για να δώσει έμφαση. Έστρεψε το βλέμμα προς τη μητέρα της. Η τέλεια οδοντοστοιχία και τα ρουμπίνια της άστραφταν καθώς ο ήλιος έπεφτε και οι σκιές μεγάλωναν. Κανονικά θα έπρεπε ήδη να έχουν ανάψει τα μεγάλα φώτα του κήπου.

Ανατρίχιασε. Χωρίς λόγο. Σαν να πέρασε ένας βαρύς ίσκιος από πάνω της...

Αφηρημένα κοίταξε γύρω της κι ήπιε μια γουλιά απ' το ποτήρι της. Πρόλαβε να δει μια κόκκινη σταγόνα να διαλύεται μες στη σαμπάνια κι ένιωσε ένα κρύο υγρό να κυλάει στο χεῖλος της. Άγγιξε με τα δάχτυλά της και τα κοίταξε. Κόκκινο. «Αίμα;» απόρησε.

Το κρύο άρχισε να μεταφέρεται και στο υπόλοιπο πρόσωπό της. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι θα λερώσει το φόρεμά της. Το κρύο έγινε παγωνιά και μεταδόθηκε παντού στο σώμα της. Κι έπειτα, ο κόσμος σαν να έγινε θολός, κι άλλο, κι άλλο. Μέχρι που έσβησε τελείως απ' τα μάτια της.

Η Ρεγγίνα –αν και δεν είχε άμεση οπτική επαφή με την Πέρσα– λες κι ένιωσε τι είχε συμβεί. Για δύο δευτερόλεπτα η καρδιά της σταμάτησε. Στράφηκε πανικόβλητη προς το μέρος της και έβγαλε ένα ουρλιαχτό. Πρόλαβε να δει τη μοναδική κόρη της, το παιδί της, την πανέμορφη Πέρσα της να σωριάζεται στο γρασίδι.

Νεκρή.

*Κοιμήσου Περσεφόνη στην αγκαλιά της γης
Στου κόσμου το μπαλκόνι ποτέ μην ξαναβγείς.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μ & Μ, ΟΠΩΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΑΛΑΚΑΣ

Δευτέρα, δύο εβδομάδες πριν

«Εξαιρετικό το κείμενό σου για τη σεξουαλική παρενόχληση, Ελσινόρη», είπε ο Βλάσης Νικολαΐδης, αρχισυντάκτης της εφημερίδας *Σήμερα*. «Τεκμηριωμένο, σοβαρό, καίριο. Κι όπως είπε ο Μανόλης Αναγνωστάκης “σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις. Να μην τις παίρνει ο άνεμος”».

«Θέλει να πηδήξει», σκέφτηκε η Ελσινόρη.

Τον κοίταξε πιο προσεκτικά. Από κοντά ο αρχισυντάκτης έμοιαζε μεγαλύτερος απ' ό,τι όταν σχολίαζε στα τηλεοπτικά δελτία. Γοητευτικός και το ήξερε. Παντρεμένος σε δεύτερο γάμο με μια γνωστή λαμπερή ηθοποιό, αρκετά χρόνια μικρότερή του.

«Ξέρω, έχεις περάσει πολλά, Ελσινόρη. Έδειξες όχι μόνο δημοσιογραφική στόφα αλλά και απίστευτη γενναιότητα. Έχεις όλα τα προσόντα για να φτάσεις ψηλά. Σίγουρα είσαι καλύτερη από τα διάφορα ψώνια που κατά καιρούς μας φορτώνουν οι γνωριμίες των μεγαλομετόχων. Μαζί μας θα ωριμάσεις και θα γίνεις η καλύτερη».

Στην αρχή, η Ελσινόρη είχε ενθουσιαστεί. ΟΚ, ο αρχισυντάκτης μπορεί να ήταν λίγο καβαλημένος, αλλά Μεγάλος

Μαλάκας δεν ήταν. Δεν μπορεί να ήταν. Είχε από πίσω του τόση αρθρογραφία, τόσους αγώνες.

Λίγο καιρό αργότερα, η επόμενη διάλεξή του την προσγείωσε απότομα:

«Και πού 'σαι, κοπελιά. Εδώ δουλεύουμε ως ομάδα. Το ότι είσαι καλύτερη από τις ντίβες δεν σου δίνει περιθώριο για ηρωισμούς ή για πρωτοβουλίες εκτός γραμμής. Ή θα προσαρμοστείς ή θα πεθάνεις, που λέει ο λόγος».

«Θα δείξει, Μεγάλε», είπε η Ελσινόρη.

Γιατί, τελικά, ο αρχισυντάκτης ήταν Μεγάλος. Μεγάλος Μαλάκας. Αφού τον γνώρισε καλύτερα, έτσι τον έφερνε πάντα στο μυαλό της. «Μεγάλος» το όνομα, «Μαλάκας» το επίθετο. Όποτε τον αποκαλούσε «Μεγάλε», εκείνος κόρδωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι. Πού να 'ξερε πως στο μυαλό της αυτό ήταν το μικρό του όνομα. Και το επίθετο «κύριος Μαλάκας».

Η Ελσινόρη αναστέναξε. Το «Έγκλημα στη Φιλοθέη», όπως το αποκαλούσε πια Τύπος και τηλεόραση, την είχε αποσπάσει από την ανώνυμη στρατιά των δημοσιογραφικών μυρμηγκιών και την είχε φέρει στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας. Η διαλεύκανση του τριπλού εγκλήματος στους κόλπους μιας από τις ισχυρότερες οικογένειες της χώρας –της δυναστείας Ασλάνογλου– της έδωσε φήμη και αναγνωρισιμότητα. Οι πληγές μέσα της δεν είχαν επουλωθεί ακόμα. Κι ούτε θα κλείνανε ποτέ – ήταν πια σίγουρη γι' αυτό. Η αγάπη, ο θάνατος, η προδοσία είχαν αφήσει μια πυρακτωμένη στάμπα στην ψυχή της. Ο Γιάννος, η Σόνια, η Σόνια της... Τα μυστικά, τα ψέματα, τα σκάνδαλα, το αίμα, ο θάνατος – όλα μέσα της, πάντα μέσα της.

Παρ' όλα αυτά –ή μάλλον για όλα αυτά– εδώ και κάτι μήνες είχε πιάσει δουλειά σε μια από τις παραδοσιακά

ο συστημικές εφημερίδες. Και τώρα βίωνε το οξύμωρο σχήμα: να τη συγχαίρει για την έρευνά της περί σεξουαλικής παρενόχλησης ένας λιγούρης αρχισυντάκτης που την παρενοχλούσε σεξουαλικά. ΟΚ, ήταν αναμενόμενο και θα έπρεπε να λέει κι «ευχαριστώ» που μέσα σε ένα βομβαρδισμένο τοπίο, όπως αυτό του Τύπου στην Ελλάδα, είχε βρει κανονική δουλειά ως δημοσιογράφος σε ένα από τα ιστορικά έντυπα που διάβαζε από μικρή.

Εκείνο το πρωί έκατσε μπροστά στον καθρέφτη για πολλή ώρα κι αναρωτιόταν: «Έτσι το είχες ονειρευτεί, ρε; Έτσι;»

Μισθός μια τζούρα μεγαλύτερος απ' αυτόν στο σάιτ που δούλευε πριν, παρ' όλα αυτά ίδιες καθυστερήσεις στην καταβολή του, αντιζηλίες, περιβάλλον η χαρά της μούχλας, προοπτικές αβέβαιες. Μόνιμο θέμα συζήτησης στους διαδρόμους ήταν: πρώτον αν θα πληρωθούν «έναντι» στο τέλος του μήνα και δεύτερον ότι τα έντυπα μέσα πεθαίνουν. Και δώσ' του κλάμα. Και δώσ' του τι κακό μας βρήκε. Και δώσ' του κατάρες στα ηλεκτρονικά μέσα.

Τα έδιωξε όλα αυτά απ' το μυαλό της και κοίταξε την κοπελίτσα που καθόταν απέναντί της στο γραφείο. Λίγο μετά τα είκοσι, αδύνατη στα όρια της νευρικής ανορεξίας και ντυμένη στα κατάμαυρα, με τουλάχιστον έξι κρίκους διάσπαρτους στο πρόσωπό της. Στον καρπό της διακριτικό τατουάζ με τη λέξη «ACAB» και στο κεφάλι ένα αταίριαστο αθλητικό καπέλο που έγραφε New York. Τα μάτια της όμως ήταν κόντρα στο υπόλοιπο gothic παρουσιαστικό: τεράστια, παιδικά, αθώα...

«Πώς ονομάζεστε;»

«Γιόλο».

«Συγγνώμη;»

«Γιόλο», επανέλαβε η μικρή.

«Γιόλο».

«Γιολο».

«Από το... πώς λέμε YOLO;»

«Από το Γιολάντα. Οι φίλοι με φωνάζουν Γιόλο. Γιατί. Είμαι. Γιόλο. Και. Είμαι. Κάπως», είπε φτύνοντας μία-μία τις λέξεις σαν κουκούτσια.

«Και σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;»

«Είναι μια υπόθεση με την κληρονομιά του θείου μου. Μεγάλο σκάνδαλο, γι' αυτό ήρθα σε σένα. Ο θείος μου είχε μεγάλη κτηματική περιουσία και...»

«Κοιτάξτε», τόνισε επίτηδες τον πληθυντικό η Ελσινόρη. «Κατ' αρχάς, σας ευχαριστούμε που απευθυνθήκατε στην εφημερίδα μας».

«Ναι, τι;»

«Αλλά, αυτή τη στιγμή δεν είμαι σε θέση να σας απαντήσω αν τα κληρονομικά της οικογένειάς σας ενδιαφέρουν την εφημερίδα. Θα το συζητήσω με τους υπεύθυνους στην επόμενη σύσκεψη για την ύλη του μήνα. Κι εφόσον εγκριθεί το θέμα, θα επικοινωνήσουμε εμείς μαζί σας. Δεν χρειάζεται να μας καλέσετε εσείς δηλαδή».

Η Γιόλο φάνηκε να απογοητεύεται από τη διπλωματική απάντηση. Στα χέρια της έπαιζε νευρικά ένα κινητό με κουμπιά, λογικά από την εποχή του χαλκού. Ένα τηλέφωνο που επιτελούσε μία και μοναδική λειτουργία: του τηλεφώνου.

«Μα δεν είναι μόνο τα κληρονομικά της οικογένειάς μου, δεν θα ερχόμουνα σε σας γι' αυτό. Είναι ότι το δημόσιο παράνομα τελείως θέλει να καρπωθεί μια μεγάλη κτηματική περιουσία. Μιλάμε για σκάνδαλο εκατομμυρίων».

«Δώστε μου λίγο χρόνο να το σκεφτώ. Να το συζητήσω με τον αρχισυντάκτη μου. Αν και το βλέπω δύσκολο...»

Η Γιόλο κοιτάξε τελευταία φορά την Ελσινόρη. Ήξερε ότι δεν είχε καταφέρει να την πείσει. Άρπαξε ένα σπλό από το γραφείο και πάνω στο χθεσινό φύλλο της εφημερίδας σημείωσε έναν αριθμό κινητού. Το βλέμμα της σκάλωσε για λίγο στη φωτογραφία ενός πολιτικού και τα χείλη της έγιναν δύο λεπτές γραμμές.

Η Ελσινόρη ήθελε να της πει: «Κοίτα, κορίτσι μου, σε καταλαβαίνω, κι εγώ στην ηλικία σου σκεφτόμουν ότι είναι όλοι καθάρματα και το σύστημα γαμιέται. Όχι ότι τώρα που μεγάλωσα σκέφτομαι διαφορετικά. Αλλά, όλα τριγύρω αλλάζουν κι όλα τα ίδια μένουν. Από τη σύσταση του ελληνικού κράτους. Απ' την πατάτα του Καποδίστρια μέχρι τις πατάτες των σύγχρονων πολιτικών».

Προτίμησε να μη μιλήσει, ίσως για να προστατέψει τις αυταπάτες της Γιόλο. Το κορίτσι μουρμούρισε κάτι σαν «γεια» κι έφυγε απ' το γραφείο.

Η Ελσινόρη σήκωσε το ακουστικό για να παραγγείλει καφέ, αλλά εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό της. Κοίταξε την οθόνη. Ήταν η κυρία Νατάσα – η μητέρα της. Αφού της είχε πει να μην παίρνει όταν είναι στη δουλειά, τι ήθελε πάλι; Κατέβασε το σταθερό, σήκωσε το κινητό. «Έλα, μαμά, τι είναι; Είμαι στη δουλειά. Πες γρήγορα».

Η κυρία Νατάσα άρχισε έναν μονόλογο και η Ελσινόρη άνοιξε τα μείλ της να ρίξει μια ματιά. Μερικά δελτία τύπου, μια επείγουσα ειδοποίηση για meeting, μια προσφορά για τηγάνια, μερικά ακόμα δελτία τύπου και...

Και κείνη τη στιγμή μόλις ένα μείλ από άγνωστο αποστολέα. Από περιέργεια, το πάτησε ν' ανοίξει, ενώ η κυρία Νατάσα συνέχιζε. Από μερικές λέξεις-κλειδιά που είχε πιάσει η Ελσινόρη, η μητέρα της τής ανέλυε τον επικείμενο γάμο μιας ξαδέρφης και ότι θα έπρεπε να πάρει καινούργιο φόρεμα.

Το γνωστό θέμα, που πάντα κατέληγε «και στα δικά σου, κορίτσι μου, άντε μ' ένα καλό παιδί, τίποτα δεν σου λείπει».

Το μείλ είχε τον παράξενο τίτλο «Φόνος υπεράνω πάσης υποψίας» και αυτό ακριβώς είχε τραβήξει την προσοχή της. Η ηλεκτρονική διεύθυνση ήταν hero_my_ass1973@gmail.com. Υπήρχαν τρία συνημμένα αρχεία και δέκα λέξεις:

«Ο “ήρωας” πολιτικός Αντώνης Σκιαδάς είναι δολοφόνος. Έχω τις αποδείξεις».

Από εκείνη τη στιγμή, η ζωή της Ελσινόρης θα άλλαζε για πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΜΠΛΕ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

Έφυγε από το μέγαρο της εφημερίδας στις 12 το μεσημέρι για να πάει σε δύο ό,τι να 'ναι συνεντεύξεις τύπου και μετά στο δημοτικό συμβούλιο, όπου υποτίθεται θα συζητιόταν ένα σημαντικό θέμα.

«Εδώ μυρίζομαι σκάνδαλο», είχε τονίσει ο αρχισυντάκτης, ο οποίος μάλλον έπασχε από αλλεργική ρινίτιδα. Νέκρα, τίποτα δεν συνέβαινε. Αλλά, επειδή το συμβούλιο ήταν ανοιχτό στον Τύπο, όλοι ξεφωνίζανε μπας και παίξει τ' ονοματάκι τους στα ΜΜΕ.

Η Ελσινόρη κάθισε πίσω-πίσω κάνοντας ότι παρακολουθεί, αλλά με την άκρη του ματιού της τσεκάριζε τη λίστα που είχε στο twitter με επιχειρηματίες, δημοσιογράφους, πολιτικούς και πολιτικά τρολ. Ηρεμία. Τσέκαρε και καμιά δεκαριά φορές τις ειδοποιήσεις από το ΑΠΕ-ΜΠΕ. Ηρεμία. Τσέκαρε καμιά δεκαριά φορές τα μείλ της. Ηρεμία. Η κορυφαία στιγμή της ηλεκτρονικής της αλληλογραφίας ήταν ένα ακόμα newsletter για αντικολητικά τηγάνια κι ένα μείλ υπενθύμισης από κάποιον αθλητικογράφο, που τους καλούσε να ενισχύσουν την ομάδα ποδοσφαίρου της εφημερίδας στον κρίσιμο αγώνα που έδινε το Σάββατο με την ομάδα του *Ριζοσπάστη*.

Η Ελσινόρη πήγε να κλείσει την εφαρμογή για τα μείλ, όταν στην οθόνη του κινητού αναδύθηκε ένα SMS από τον

Αντρέα με μεγαλειώδη κεφαλαία: «ΤΕΛΕΙΩΝΩ ΠΡΟΠΟΝΗΣΗ 6, ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. ΘΕΣ ΝΑ ΕΡΘΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ??»

Εκείνη τη στιγμή ένας δημοτικός σύμβουλος της αντιπολίτευσης χτύπησε το χέρι στο έδρανο και φώναξε «Αίσχος!» κάνοντας την Ελσινόρη να σκιαχτεί. Πληκτρολόγησε γρήγορα στον Αντρέα: «Ναι, μια χαρά. Έρχομαι μετά από κει, φιλιά».

Ο δημοτικός σύμβουλος απτόητος ξαναχτύπησε το χέρι και φώναξε: «Αιδώς, Αργείοι!»

Η Ελσινόρη είχε τη θεωρία ότι όσο πιο αγράμματος είναι κάποιος τόσο περισσότερες αρχαίες εκφράσεις χρησιμοποιεί. Κλείνοντας τη θήκη του κινητού, το βλέμμα της έπεσε στο μείλ που είχε λάβει νωρίτερα με τον τίτλο *Φόνος υπεράνω πάσης υποψίας* και το λακωνικό περιεχόμενο: «Ο “ήρωας” πολιτικός Αντώνης Σκιαδάς είναι δολοφόνος. Έχω τις αποδείξεις». Μαζί συνημμένες οι τρεις μυστήριες φωτογραφίες, που σίγουρα δεν ήταν οι αποδείξεις που υποσχόταν το μήνυμα. Ή, τουλάχιστον, εκείνη δεν αντιλαμβάνονταν τη σημασία τους.

Ήταν τρία αρχεία με εικόνες σε χάλια ανάλυση, που έμοιαζαν με παγωμένα καρέ από βίντεο.

Η πρώτη, ξεθωριασμένη πια, έδειχνε μια πολυμελή, ευκατάστατη οικογένεια, που σαν να γιόρταζε κάτι σ' έναν τεράστιο κήπο. Φορούσαν ρούχα του '70, ίσως και του '80. Παιδιά και μεγάλοι ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από ένα νεαρό ζευγάρι που έμοιαζε να είναι στο κέντρο του πλάνου. Όλοι φαινόταν πολύ χαρούμενοι κοιτώντας τον φακό.

Η τρίτη εικόνα ήταν την ίδια περίπου χρονική περίοδο και έδειχνε μια μεγάλη παρέα σε ένα σκοτεινό μαγαζί που έμοιαζε με ροκ μπαρ. Οι περισσότεροι άντρες, μαλλιάδες, λίγο μετά τα είκοσι. Κάπνιζαν και τσούγκριζαν τα ποτήρια

τους. Η Ελσινόρη δεν μπορούσε να εντοπίσει πρόσωπα όμοια με την οικογενειακή συγκέντρωση, αν και δεν έπαιρνε όρκο.

Και η δεύτερη εικόνα... η πιο συγκεχυμένη απ' όλες. Άθλιος φωτισμός, χοντρός κόκκος, παράξενη γωνία λήψης. Ξεχωρίζει ένα χέρι που σημαδεύει με πιστόλι κάποιον άνθρωπο κουλουριασμένο δίπλα από σπασμένα κομμάτια τσιμέντου. Δίπλα διακρίνεται κάτι που μοιάζει με παραμορφωμένο σκελετό γυαλιών. Δεν μπορείς να διακρίνεις πρόσωπα – μόνο ότι ο κουλουριασμένος φοράει κάτι σαν μαντίλι γύρω απ' τον λαιμό του. Και δεν μπορείς να ξέρεις τι έχει γίνει πριν και μετά από το παγωμένο καρτέ.

Τελικά τι σήμαινε; Ή μήπως πολύ απλά δεν σήμαινε κάτι; Η ηλεκτρονική της διεύθυνση ήταν αναρτημένη στην εφημερίδα κάτω από το όνομά της, όπως όλων των συντακτών άλλωστε. Βρισίδια, φάρσες, θεωρίες συνωμοσίας και τρολιές ήταν σε ημερησία διάταξη στην ηλεκτρονική αλληλογραφία που λάμβανε.

Αυτό όμως... έμοιαζε διαφορετικό. Για κάποιο λόγο της είχε κεντρίσει την περιέργεια. Αν ήταν φάρσα, όποιος την είχε σκεφτεί ήταν πολύ έξυπνος και γνώριζε πολλά για τον τρόπο που θα αντιδρούσε.

«Κύριε συνάδελφε, κομίζετε γλαύκα εις Αθήνας!» παρενέβη με σθένος ένας αντιδήμαρχος.

Πλέον το δημοτικό συμβούλιο ήταν σαν να είχε μεταφερθεί στην Πνύκα πριν από 2.500 χρόνια. Η Ελσινόρη αναρωτήθηκε: «Αν στο δημαρχείο της Αθήνας τσακώνονταν στα αρχαία, στο δημαρχείο της Ρώμης τσακώνονταν στα λατινικά;»

«Κύριε αντιδήμαρχε. Αν έτι μίαν μάχην Ρωμαίους νικήσωμεν, απολούμεθα παντελώς!»

Η Ελσινόρη χαμογέλασε στον εαυτό της και κούνησε το κεφάλι. Είχε όσο υλικό χρειαζόταν για να φτιάξει ένα αξιοπρεπές, κλισεδιάρικο μονόστηλο που δεν θα διάβαζε κανείς. Μάζεψε τα πράγματά της, σηκώθηκε –όχι πολύ διακριτικά– και βγήκε τρέχοντας. Δεν αντεχόταν άλλο αυτή η σουρεάλ αναβίωση της Αρχαίας Αγοράς με φόντο σκηνικό στο Δελφινάριο.

Αφού έκανε σλάλομ με το Ford Fiesta της στα στενά της πόλης, συνέχισε προς Εξάρχεια. Σκεφτόταν. Το μισό ημισφαίριο του εγκεφάλου επεξεργαζόταν το παράξενο μείλ με τις φωτογραφίες και το άλλο μισό τη σχέση της με τον Αντρέα.

Είχαν περάσει περίπου δεκαοχτώ μήνες από το πρώτο φιλί, αλλά λόγω των περιστάσεων η σχέση τους είχε προχωρήσει αργά. Πολύ αργά. Μετά το έγκλημα της Φιλοθέης και την τραγωδία της Στυμφαλίας λίμνης, είχαν ακολουθήσει επώδυνοι μήνες ψυχοθεραπείας, μια δύσκολη επέμβαση στο αριστερό της τύμπανο, που είχε τραυματιστεί από τον πυροβολισμό, και μια σειρά από πολύπλοκες δικαστικές διαδικασίες, προκειμένου η Αστυνομία να βεβαιωθεί ποιος ήταν ένοχος και ποιος όχι.

Ο Αντρέας, φυσικά, ήταν πάντα δίπλα της, γεγονός που είχε προκαλέσει μια μόνιμη γκρίνια από την πλευρά της κυρίας Νατάσας, της μητέρας της.

«Βρε παιδάκι μου, καλός, χρυσός είναι ο Αντρέας, και όμορφος είναι, δεν λέω, αλλά δεν έχει σπουδάσει τίποτα. Είναι άνεργος, έχει κάνει και φυλακή, ψάχνε γύρευε γιατί. Πώς θα σταθεί δίπλα σου, αφού τον βλέπεις, δεν είναι αναλόγων προσόντων, τι να λέμε τώρα».

«Να λέμε ότι αγαπιόμαστε. Να λέμε ότι είμαι ερωτευμένη μαζί του. Να λέμε ότι μιλάμε με τα μάτια. Να λέμε, να λέμε και να μην τελειώνουμε...» ήθελε να απαντήσει στη μάνα της. Αλλά δεν το έλεγε ποτέ.

Διέσχιζε την Τσοσίτσα, ψάχνοντας παράλληλα να παρκάρει. Ξένοι κι Έλληνες πηγαionoέρχονταν, μία στις δύο βιτρίνες μαγαζιών κλειστές, βρόμικοι κάδοι με σπασμένες ρόδες. Τα πολύχρωμα γκράφιτι, που ανεβοκατέβαιναν δεξιά κι αριστερά στους τοίχους, εναλλάσσονταν με σκισμένες αφίσες που καλούσαν σε ταξική πάλη αλλά και στην επόμενη συναυλία των Πυξ Λαξ.

Πλέον είχε φτάσει κοντά εκεί όπου έμενε ο Αντρέας, αλλά πάρκιγκ πουθενά. Επιβράδυνε και έψαχνε κάνοντας κύκλους. Ο Αντρέας είχε μετακομίσει πρόσφατα σε ένα διαμέρισμα στην περίφημη, στην ιστορική Μπλε Πολυκατοικία, στην πλατεία Εξαρχείων. Η Ελσινόρη ενθουσιάστηκε, γιατί είχε διαβάσει πολλά για το εμβληματικό αυτό οίκημα που θαύμασε και κοτζάμ Λε Κορμπυζιέ, παρακαλώ. Χτίστηκε τη δεκαετία του '30 κι αργότερα στα Δεκεμβριανά είχε γίνει πεδίο μάχης. Η Μπλε Πολυκατοικία έγινε το σπίτι της καλλιτεχνικής, πολιτικής, δημοσιογραφικής αφρόκρεμας. Ο Δημήτρης Χορν, η Σοφία Βέμπο, ο Λεωνίδας Κύρκος, ο Αλέξης Μινωτής με την Κατίνα Παξινού, ο Ρένος Αποστολίδης, η Λιλή Ζωγράφου, ο Φρέντυ Γερμανός, ο Δημήτρης Μυράτ. Τώρα υψωνόταν λαβωμένη απ' τα χρόνια, αλλά πάντα μεγαλειώδης μες στη φθορά της, στην πλατεία Εξαρχείων κοντά στο θερινό σινεμά «Βοξ» και το παρατημένο πια καφέ μπαρ «Φλοράλ».

Ο Αντρέας, αφού άκουσε υπομονετικά την Ελσινόρη να του αραδιάζει ενθουσιασμένη τη λίστα με τα ονόματα της Εθνικής Ελλάδος που κατοίκησαν την Μπλε Πολυκατοικία,

είχε αρκεστεί να της πει ότι κυρίως τον βόλευε, γιατί του το νοίκιαζε σε τιμή θανάτου ένας αναρχοαυτόνομος εξηντάρης με το παρατσούκλι Ντίλαν. Ο Αντρέας είχε αναφέρει αόριστα ότι «γνωρίζονταν απ' τα παλιά» και η Ελσινόρη δεν επέμεινε. Τα «παλιά» του Αντρέα σπάνια τα συζητούσαν ανοιχτά.

Κάδοι... είσοδος γκαράζ... Πακιστανός που σέρνει καροτσάκι με σίδερα... κολονάκια να μη χωράει ούτε πατίνι... είσοδος γκαράζ... δύο πλαστικές καρέκλες... είσοδος γκαράζ... κόκκινο φανάρι...

Κόκκινο φανάρι!

Η Ελσινόρη σταμάτησε τελευταία στιγμή και πάνω στη διάβαση. Έπαιξε τα δάχτυλά της ανυπόμονα στο τιμόνι. Πέρασε ένας γεράκος τραβώντας ένα καλάθι με ψώνια, δύο χίπτερς με αρχαιοελληνικά μούσια και λάπτοπ στην πλάτη, μια υπερβολικά λεπτή κοπέλα με κρίκους στο πρόσωπο.

Η Ελσινόρη έκανε να κοιτάξει το φανάρι, αλλά αμέσως συνειδητοποίησε ότι ήξερε την κοπέλα. Ήταν η μαυροντυμένη Γιολάντα που είχε έρθει στο γραφείο της. Χωρίς να το πολυσκεφτεί κόρναρε και έβγαλε το κεφάλι της απ' το παράθυρο.

«Ει, Γιολάντα! Γιόλο!» της φώναξε.

Η κοπέλα γύρισε ξαφνιασμένη. Μόλις είδε την Ελσινόρη, η έκφραση στο πρόσωπό της άλλαξε κι άρχισε να τρέχει σαν να την κυνηγάνε.

Η Ελσινόρη δεν πρόλαβε ν' αντιδράσει. Είχε ανάψει πράσινο και από πίσω κορνάριζαν τρεις τέσσερις οδηγοί. Έβαλε ταχύτητα κι έφυγε μπερδεμένη προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Γιατί η μικρή το βάλε στα πόδια;

Τελικά βρήκε μια θέση, μισό αμάξι στο πεζοδρόμιο, μισό στον δρόμο. Κατέβηκε, βεβαιώθηκε ότι χωρούσαν να

περάσουν πεζοί και αυτοκίνητα, δίπλωσε τους καθρέφτες και περπάτησε προς την πλατεία. Στην πρόσοψη που έβλεπε στην πλατεία Εξαρχείων διέκρινε το μισό ισόγειο της Μπλε Πολυκατοικίας. Δίπλα ένα κλειστό μαγαζί με την πρόσοψη του καλυμμένη από σκισμένες αφίσες (μισές ταξική πάλη, μισές Πυξ Λαξ) και αμέσως μετά ένα προποτζίδικο, όπου όλες οι φυλές της γης αδελφωμένες προσεύχονταν στη Θεά Τύχη.

Χτύπησε το θυροτηλέφωνο του Αντρέα μερικές φορές, αλλά δεν πήρε απάντηση. Έβγαλε το κινητό να τον πάρει, αλλά εκείνη τη στιγμή βγήκε από το προποτζίδικο ένας τύπος με κοντοκομμένα γκριζα μαλλιά, γκρι μάτια κι έντονα ηλιοκαμένο πρόσωπο. Φορούσε τζιν, αθλητικά παπούτσια, αυθεντική μπλουζα με νεκροκεφαλή και στάμπα St. Pauli, κι είχε ένα στριφτό τσιγάρο στο χέρι.

Ήταν ο σπιτονοικοκύρης του Αντρέα, ο «Ντίλαν». Μόλις τον είδε, η Ελσινόρη χαμογέλασε. Αν ο Αντρέας της ήταν φτυστός ο μικρός αδελφός του Χίου Τζάκμαν, ο Ντίλαν ήταν φτυστός ο μεγάλος αδελφός του Βενσάν Κασέλ. Μάλλον η «Μπλε Πολυκατοικία» ήταν το νέο προτζεκτ της Netflix.

Ακόμα και το χαμόγελό του ήταν ηλιοκαμένο. Δες κι ο ήλιος ανέτειλε κι έδυε στο πρόσωπό του. Η Ελσινόρη τον λάτρευε.

«Ο Αντρέας δεν έχει γυρίσει ακόμα. Τον είδα όταν έφευγε. Πρέπει να 'ναι προπόνηση».

«Νόμιζα ότι έξι θα ήταν εδώ».

«Φαντάζομαι δεν θ' αργήσει».

Ο Ντίλαν έβαλε το τσιγάρο στο στόμα και κοίταξε τις οθόνες μέσα στο προποτζίδικο. *Πάλι το 40; Άι στο διάολο.*

«Μην περιμένεις στον δρόμο, έλα μέσα, κερνάω καφεδάκι. Έλα, ούτως ή άλλως δεν μου 'ρχονται τα γαμιόλια τα νούμερα», είπε ο Ντίλαν κι έσκασε στα γέλια. «Πάμε;»

Άνοιξε την εξώπορτα και προχώρησε στο διαμέρισμα του ισογείου. Δεξιά, μια φαρδιά μαρμάρινη σκάλα ανέβαινε προς τους πάνω ορόφους. Στον πρώτο έμενε ο Αντρέας και ακριβώς από πάνω του ένα ζευγάρι –μάλλον συνταξιούχοι–, η κυρία Άννα και ο κύριος Τέτοιος (ποτέ δεν θυμόταν το όνομά του). Απ’ ό,τι της είχε πει ο Αντρέας, ο Ντίλαν είχε κληρονομήσει αυτά τα τρία διαμερίσματα απ’ τον πατέρα του, έμπορο ειδών κιγκαλερίας.

Ο Ντίλαν ζορίστηκε για να σπρώξει την πόρτα του. Το ίδιο ίσχυε για όλες τις παλιές πόρτες στην πολυκατοικία: είχαν φουσκώσει κι ήθελαν ειδικό κόλπο για ν’ ανοίξουν. Έκανε χώρο στην Ελσινόρη να περάσει.

«Δεν πιστεύω να σε πειράζει το τσιγάρο;» τη ρώτησε κάνοντας μια κίνηση να διαλύσει τον καπνό.

«Όχι, κανένα πρόβλημα», είπε η νεαρή δημοσιογράφος και πέρασε για πρώτη φορά το κατώφλι του Ντίλαν. Πάντα απολάμβανε την κουβέντα μαζί του. Ο Ντίλαν, αυτός ο αμετανόητος βουρκοκας, λάτρευε τις ιστορίες απ’ τα παλιά Εξάρχεια και ειδικά την Μπλε Πολυκατοικία.

Έκανε το πρώτο βήμα με το δεξί.

Και ακριβώς εκείνη τη στιγμή, χωρίς να το ξέρει, έβαλε σε κίνηση μια σειρά από γεγονότα που θα άλλαζαν το καλοκαίρι της χώρας.